

Mit üzen egy régi kínai Orbán Viktornak?

2013 július 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Szun-ce Brüsszel és Budapest viszonyáról is mondhatta volna: „Még sohasem fordult el?, hogy egy háború, amely sokáig húzódott volna, valaha is hasznára vált volna az országnak.”

Ez volt az elmúlt néhány év legvisszafogottabb diadaljelentése. Tegnap kora délután Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter egy könyvel? szenvedélyével jelentette be, hogy az uniós pénzügyminiszterek tanácsa megszüntette a Magyarország ellen folyó túlzottdeficit-eljárást (EDP). Igaz, a testület tulajdonképpen csak meger?sítette az Európai Bizottság korábbi javaslatát, talán ezért maradt el a kormányzati örvendez?dal-írás. De azért jegyz?könyvezzük, hogy Magyarország 2004-t?l, uniós csatlakozásának els? pillanatától eljárás alatt állt. A 2010-ig kormányzó korszakváltó demokraták a jelenleginél nagyságrendekkel kedvez?bb környezetben, a „világgazdaság pénzb?sége" (?szödi beszéd, 1,12) idején sem voltak képesek teljesíteni az államháztartás elvárt hiányát.

Noha korunk h?seinek, az elemz?knek (s?t: londoni elemz?knek) abban alighanem igazuk van, hogy a hiánycsökkentésben nagy szerepet játszót bevételnövel? döntések hosszabb távon a növekedést fékezhetik, engem most mégis a lépés lehetséges belpolitikai következményei érdekelnek.

Az Orbán-kabinet által szívesen alkalmazott szabadságharcos metaforát kibontva mondhatjuk, a mostani Bécs - Brüsszel - legfontosabb fegyvere volt a túlzottdeficit-eljárás; az EDP feleltethet? meg a Windisch-Grätz vezette f?seregnek. Hozzá képest az uniós kötelezettségszegési eljárások mellékhadszínterek: mint a korabeli Erdély, ahová az udvar eleinte csak Urban ezredest vezényelte. (Az Európai Parlament magyar jogállamiságról szóló jelentése pedig legfeljebb Jellasics bánnak felel meg.)

Azaz a kabinet aratott egy fontos gy?zelmet, igazolhatja az elmúlt három év áldozatvállalását. (És még Paszkievics nagyherceg sincs a láthatáron.) Ideje lenne tehát átgondolni a választásokig hátralév? egy év menetrendjét, mert a történelem folyamán a legtöbb háborút a telhetetlenség miatt veszítették el. Pusztán politikai logikával gondolkodva a Brüsszel elleni permanens budapesti harci riadó hatásos volt: értelmezési keretet adott, újra és újra összeterelte a törzsbázist; a Bizottság ráadásul többször kett?s mércével mért. A kormánynak azonban látnia kell, hogy a három éve folyó küzdelemben a hátország lelkesedése megkopott, a védm?vek javításra szorulnak, az utánpótlási vonalak fenntarthatatlanul hosszúak. Túl sok a front és túl kevés a szövetséges.

Volt id?, amikor még nem politikai elemz?k, hanem a hadvezérek mondták ki az élet végs? igazságait. Például a kínai Szun-ce, aki A hadviselés törvényei cím? munkájában így fogalmazott: „Még sohasem fordult el?, hogy egy háború, amely sokáig húzódott volna, valaha is hasznára vált volna az országnak."

A túlzottdeficit-eljárás lezárása jó alkalom lehet annak belátására, hogy minden bajával, képmutatásával együtt az Európai Unió mégiscsak az a hely, ahol a teljesítményt honorálják. Ahol a szabályok betartása meghozza az eredményt, az akarnokság viszont újabb, nyerhetetlen konfliktusokat eredményez. S ahol az örökös harc nem

pusztán a komfortérzet, hanem a nemzeti érdekérvényesítés szempontjából is hátrányos: ugyan ki boltol szívesen egy olyan cowboy-jal, aki folyton csak l??

hetivalasz.hu - Ablonczy Bálint

Ajánló